

interview

Martie Kleiboer kreeg diabetes, twee keer kanker en leeft nu met de late effecten daarvan. 'Maar ik vecht voor mijn meissies.'

tekst Sabine Schuurings-Broks beeld Martie en Marie-Louise Kleiboer

In de vorige editie was het eerste deel te lezen van de strijd van Martie Kleiboer tegen CMML. Sinds 2011 vecht hij tegen deze ziekte, waarschijnlijk een laat gevolg van de behandeling tegen ALL, die hij zestien jaar geleden onderging. Zijn toestand is nu stabiel.

Martie en Marie-Louise hebben in de zomer van 2013 een heerlijke vakantie gehad in Oostenrijk. Martie: 'We hebben veel gewandeld. Het is zelfs gelukt om van 1400 meter hoogte naar 2000 meter te klimmen.'

Ze zijn in rustiger vaarwater beland en kunnen hun normale leven weer opbouwen. Marie-Louise: 'We gaan samen naar het sportcomplex: Martie voor fysiotherapie en ik om te sporten. Ook ben ik weer op zoek naar werk. Het blijkt dat we elkaar goed kunnen steunen in deze

uitzonderlijke situatie. We zeggen wel eens tegen elkaar: we hebben elkaar niet voor niets leren kennen in 2008.' Martie: 'Ik heb mijn vrijwilligerswerk weer opgepakt en wil binnenkort mijn hobby spekteen bewerken weer gaan uitoefenen.' Hun leven is weer een eind op de rit. 'We gaan voor de dag van morgen', knikken de geliefden instemmend.

Ziekteverleden

Martie komt over als een tevreden, vriendelijke man. Het duurt even voordat je tot je door kunt laten dringen dat zijn lichaam zo op de proef is gesteld in het verleden. Als je het ziekteverleden van Martie bekijkt, zou je denken dat het om meerdere personen gaat; zoveel heeft hij te verduren gehad. Het begon zestien jaar geleden. Na verschillende zakenreizen voor zijn toenma- →

Martie (62)

Begin hoesten en vermoeidheid

Diagnose acute lymfatische leukemie (ALL), later chronische myelomonocytenleukemie (CMML)

Behandeling stamceltransplantaties en chemokuren

Nu stabiel, algehele conditie goed verbeterd

'We hebben elkaar niet voor niets leren kennen in 2008'

lige werkgever Philips naar China merkt Martie dat hij veel aan het hoesten is. Hij fietst elke werkdag twintig kilometer, want door zijn diabetes is hij slechtziend en niet in staat auto te rijden. Maar nu wordt het fietsen ook lastiger.

Martie blijkt acute lymfatische leukemie te hebben. Een zware tijd breekt aan voor het gezin met twee tienerdochters. Uiteindelijk geneest Martie, na transplantatie van zijn eigen stamcellen.

Het leven gaat verder. Martie moet weliswaar op den duur noodgedwongen stoppen met zijn baan als programmeur vanwege zijn slechtziendheid, maar hij maakt er het beste van. 'Ik volgde cursussen, waaronder speksteen bewerken. Dat is een hobby van me geworden', zegt hij vrolijk. Ook gaat hij in 2003 aan de slag als vrijwilliger voor de LVN in de regio Eindhoven en bij de telefoon-dienst. 'Adviezen geven, naar verhalen luisteren. Het is zo fijn dat mensen daar hun verhaal kunnen vertellen.'

In 2008 leert hij Marie-Louise kennen. Ze worden verliefd en gaan samenwonen. Marie-Louise werkt als verpleegkundige en in hun vrije tijd genieten ze samen van hun familie, de natuur en reizen.

Leukemie

In 2011 wordt bij Martie chronische myelomonocytenleukemie (CMML) ontdekt, tijdens de controle die hij nog elk jaar ondergaat. 'Ik was al tien jaar ziektevrij, maar op mijn wens kwam ik nog steeds op controle', legt Martie uit. Marie-Louise: 'Ik wil graag iedereen het advies geven: blijf naar die controles gaan, preventief. Bij Martie ontdekten ze na twaalf jaar dat hij weer ziek was. Hij had nergens last van!' Martie: 'De ziekte

werd geschaard onder de late effecten. De chemo en complete lichaamsbestraling die ik in 1998 heb gehad, waren vermoedelijk de oorzaak van de CMML.'

Drie tot zes maanden

Na een beenmergpunctie hoort Martie dat hij nog maar drie tot zes maanden te leven heeft. De behandelend arts in het Radboudumc durft geen transplantatie meer aan. Een harde klap voor de geliefden. Toch is er een mogelijkheid voor behandeling met Vidaza, een soort chemokuur met levensverlenging als doel. Maar er kleeft een groot risico aan. Marie-Louise: 'Martie heeft diabetes. Niemand wist wat de complicaties zouden zijn.' Toch hoeft Martie er niet over na te denken: 'Ik greep deze kans. Dit werd me aangeboden, we zouden wel zien hoe we eruit kwamen. Als ik deze kans niet aannam, zou ik snel overlijden.'

Dr. Marten Nijziel van het Máxima Medisch Centrum in Eindhoven begeleidt het traject. Een week per maand krijgt Martie Vidaza toegediend. De tweede en derde week gebruikt hij om te herstellen. En elke vierde week gaat hij met Marie-Louise een paar dagen weg. 'Even genieten en ontspannen.'

Maar na negen maanden Vidaza blijkt het beenmerg niet voldoende te zijn hersteld. De kuur wordt stopgezet. Martie blijft onder controle. De leukocyten en trombocyten zijn laag, dus Martie krijgt geregeld een transfusie. Het is afwachten wat er zal gebeuren.

Schuurdeur

Marie-Louise: 'In de zomer van 2012 kreeg Martie een schuurdeur in zijn zij. Echt, een enorme bloedingstorting! Maar we bleven van alles doen en leefden van dag tot dag. Martie zei steeds: 'We gaan voor de dag van morgen!' en: 'Ik vecht voor mijn meissies.' Zijn dochter trouwde in augustus. Hij wilde haar dolgraag weggeven.'

In de tussentijd heeft behandelend arts Marten Nijziel niet stilgezeten. De casus van Martie is voorgelegd aan professor Harry Schouten in het Academisch Ziekenhuis Maastricht. Hij durft een verkorte stamceltransplantatie aan, ondanks het feit dat Martie diabetespatiënt is en een groot risico loopt.

Martie: 'Gelukkig was mijn conditie zo goed dat ik kon lopen.' Marie-Louise: 'Als hij in een rolstoel had gezeten, hadden ze behandeling niet aangedurfd.' (zie voor het verhaal van de transplantatie deel 1 van dit interview, dat in het vorige nummer stond)

Dat draadje is zo sterk gebleken dat anno 2014 twee krachtige mensen genieten van wat ze hebben verdiend: een mooi leven, samen met hun kinderen en kleinkinderen. Recent hadden ze een heuglijk feit te vieren: 12 augustus is de jongste spruit van de familie geboren, met de mooie naam Sanne.

